

Чи ти не той, хто говорив так гоже
Про нашу донну, нас тепер питає?
Хоч голос він такий, як в тебе, мав,
Але назовні ви цілком не схожі.

Чому це ти так гірко заривав,
Аж серце кожне з болю занеможе?
Її в сльозах ти десь побачив, може,
Тому й своїх жалів не приховав?

Облиш нас,— підемо, плачу?щі, далі,
І гріх тому, хто вдався б до потіх,
Бо чули ми її плачі тривалі.

Їй на лице так тяжко смуток ліг,
Що кожен, хто узрів її в печалі,
Заплакати і мертвим впасти міг.

Переклад М. Бажана